

De gevaarlijkste man ter wereld en zijn handlanger

 dissident.one/de-gevaarlijkste-man-ter-wereld-en-zijn-handlanger

18 juni 2025

Het is alweer een paar jaar geleden dat ik Benjamin Netanyahu beschreef als de gevaarlijkste man in West-Azië. Dat was in de tijd dat we alles hoorden over de dreiging van het Assad-regime in Damascus, de Beëlzebub die ook wel bekend staat als de Iraanse opperste leider en andere ondenkbaar kwaadaardige figuren, schrijft Patrick Lawrence.

De Israëlische premier is net gepromoveerd. Volgens elke serieuze schatting is hij 's werelds gevaarlijkste man sinds de schokkend roekeloze, totaal nihilistische aanvallen die hij lanceerde tegen de Islamitische Republiek in de vroege uren van vrijdag 13 juni. Ik kom zo meteen bij de plaats van Donald Trump in de kijkcijfers.

In zijn eerste aankondiging van Operatie De Rijzende Leeuw beweerde Netanyahu dat Iran een “existentiële bedreiging” voor Israël vormt en dat hij geen andere keuze had dan een aanval te bevelen. Dit is onzin, maar we kunnen er maar beter aandacht aan besteden. Met

deze beladen uitspraak heeft Bibi de zionistische staat in feite toestemming gegeven om een kernwapen te lanceren als deze aanvallen er niet in slagen alle nucleaire programma's van de Islamitische Republiek te vernietigen, wat waarschijnlijk lijkt. Dit is mijn lezing.

Er is inderdaad sprake van een existentiële dreiging in het buitenland sinds afgelopen vrijdag. Maar deze reikt veel verder dan Iran en zelfs West-Azië. Zoals de lange, afschuwelijke staat van dienst van de zelfbenoemde Joodse staat duidelijk maakt, lijkt deze geen grenzen te kennen aan het geweld dat zij anderen zal aandoen, haar schendingen van het internationaal recht en de normen van de menselijke zaak, en de risico's die zij de wereld zal toebrengen in naam van wat neerkomt op een bijbels geautoriseerd project van onderwerping en overheersing.

Om dit punt af te maken: de geobsedeerde leider van een nucleair bewapende natie die nooit onderworpen is geweest aan de voorwaarden van het Non-Proliferatie Verdrag heeft zojuist een niet-nucleaire natie aangevallen die hij een dodelijk gevaar voor Israëls overleving noemt vanwege de nucleaire wapens die het niet bezit. Reken maar uit, zoals de uitdrukking luidt.

“Operatie Rijzende Leeuw” verwijst overigens naar de profetie van Bileam, een ongelovige met een zeer gemengde reputatie, maar die de oude Israëlieten imponeerde met zijn uitzonderlijke waarzeggerij. In de herziene Statenvertaling van Numeri 23:24 lezen we dat hij zegt: “Zie, het volk zal opstaan als een grote leeuw, en zich verheffen als een jonge leeuw; hij zal niet neerliggen totdat hij van de prooi gegeten en het bloed van de gesneuvelden gedronken heeft.” Zo verklaart Bibi, die de Palestijnen afschildert als kwaadaardige Amalekieten rechtstreeks uit de mythologieën van het Oude Testament, opnieuw zijn doel.

Israël en Iran zijn nu in oorlog, zoals een Tehrani aan The New York Times vertelde nadat ze afgelopen vrijdagavond naar explosies had geluisterd en de flikkerende vuurtjes vanuit haar raam had zien vliegen. Alles is nu anders. Netanyahu verlangt al decennia naar deze oorlog en rechtvaardigt zijn lust – een klinisch psychotische lust, om het maar te zeggen – altijd met eindeloze leugens en een schijnbaar bodemloze paranoia. Deze leugens en deze paranoia hebben de wereld alleen maar in gevaar gebracht voor een wereldwijde confrontatie. We zijn nu allemaal Iraniërs: ik ben volkomen bereid dit te zeggen.

Wat president Trump en de Amerikaanse rol hierin betreft, hoeven we onszelf niet langer voor de gek te houden. Ik blijf volhouden, tegen velen die anders denken in, dat de zionistische staat begrepen moet worden als een roekeloos, overmatig verwende cliënt en niet als de *Übermeister* van het Amerikaanse beleid. Het is een complexe dynamiek, bedoel ik, maar de zionistische staat heeft zojuist gedaan wat het imperium wilde in zijn bredere ambitie om “het Midden-Oosten te hervormen”, zoals de neoconservatieve klikjes die het Amerikaanse beleid bepalen het al lang stellen. Zoals ik eerder in deze rubriek heb opgemerkt, om wat spooktaal te gebruiken, doet Israël het natte werk van Washington in West-Azië.

Bij Dissident denken we iets anders over die relatie dan de auteur

Zoals veel commentatoren al hebben opgemerkt, hebben de Israëliërs een gevestigde praktijk van liegen in zaken die te maken hebben met gebeurtenissen, beleid, het optreden van de Israëlische strijdkrachten, enzovoort. Alle regeringen liegen, zoals IF Stone herhaaldelijk heeft beweerd, maar de Israëliërs zijn een klasse apart onder de officieel leugenaars, dat mag wel gezegd worden.

Het probleem met de Israëliërs is dat ze blijven liegen, zelfs nadat een bepaalde leugen aan het licht is gekomen. Netanyahu, een sprekend voorbeeld, blijft maar doorgaan over hoe de Hamas-milities die op 7 oktober 2023 Zuid-Israël aanvielen, mannen en vrouwen verkrachtten, baby's onthoofdden en anderen in ovens bakten, enzovoort. Dit alles is ontmaskerd als onwaar, het product van het Israëlische *hasbara*-apparaat, de constant draaiende machine die propaganda produceert voor het internationale publiek. Maar Bibi blijft deze lasterpraat verspreiden.

Dat geldt ook voor Netanyahu's bewering dat Iran vorige week op het punt stond kernwapens te produceren en dat het daarom dringend nodig was om hiermee te stoppen. Toen hij Operatie De Rijzende Leeuw aankondigde, beweerde Netanyahu: "Het zou over een jaar kunnen gebeuren, het zou binnen een paar maanden kunnen gebeuren – het zou minder dan een jaar kunnen duren." Lees dit aandachtig. Het is pure paniekzaaij, geen vaststaand feit. Deze beweringen hebben niet meer inhoud dan sinds Netanyahu begin jaren

negentig op deze manier te werk ging. Iedereen die de feiten kent, weet dat dit slechts een zoveelste is in de lange rij soortgelijke uitspraken van Netanyahu. Bibi weet dat al zijn “zou kunnen” en voorspellingen ongegrond zijn – de Israëlische inlichtingendienst en de CIA hebben hem dat verteld – en hij kan niet anders dan weten dat degenen die opletten, weten dat hij dit weet. Nu blijkt deze doorzichtige leugen voldoende om een oorlog met twee partijen te beginnen en een oorlog met velen te riskeren.

Year	Claim	Predicted Timeline
1992	Iran is 3-5 years from nuclear capability	3-5 years (by 1995-1997)
1993	Iran pursuing nuclear weapons, close to capability	3-5 years (by 1996-1998)
1995	Iran 3-5 years from nuclear capability	3-5 years (by 1998-2000)
1996	Iran's nuclear acquisition could be catastrophic, deadline extremely close	Within months to 1 year (by 1996-1997)
2003	Iran's nuclear program a global threat	1-2 years (by 2004-2005)
2004	Iran aggressively pursuing nuclear weapons	1-3 years (by 2005-2007)
2005	Iran's nuclear ambitions must be stopped	1-2 years (by 2006-2007)
2006	Iran could have nuclear bomb soon	1-3 years (by 2007-2009)
2007	Iran racing to develop nuclear weapons	1-2 years (by 2008-2009)
2008	Iran's nuclear program nearing completion	1 year (by 2009)
2009	Iran 1-2 years from nuclear capability	1-2 years (by 2010-2011)
2010	Iran could produce a bomb within a year	1 year (by 2011)
2011	Iran steadily moving toward nuclear weapons	1-2 years (by 2012-2013)
2012	Iran months away, will complete enrichment by spring/summer 2013	~6-12 months (by 2013)
2013	Iran continuing nuclear weapons program	1 year (by 2014)
2021	Iran closer than ever to nuclear weapons	Months to 1 year (by 2021-2022)
2022	Iran weeks away from nuclear breakout	Weeks to months (by 2022-2023)
2023	Iran advancing nuclear enrichment	Months (by 2023-2024)
2024	Iran dangerously close to nuclear bomb	Weeks to months (by 2024-2025)
2025	Iran days away from enriching uranium for a bomb	Days to weeks (by 2025)

Netanyahu's Iran-kernbomclaim tijdlijn: 1992-heden

Op 11 juni, twee dagen voordat de Israëliërs hun aanvallen op Iran lanceerden, plaatste een social media-account genaamd "The United States of Israel" op "X" een tijdlijn met Netanyahu's beweringen dat de Islamitische Republiek op het punt stond de drempel te overschrijden en een nucleair gevaar te worden. Er zijn 20 vermeldingen, beginnend in 1992

en eindigend eerder dit jaar. In 1996 was Iran nog enkele maanden tot een jaar verwijderd van de bouw van een bom. In 2010 was het nog een jaar, in 2021 maanden tot een jaar, enzovoort.

Ik ken de “The United States of Israel” niet en kan niet voor elke vermelding instaan, maar de vermeldingen die ik ken, kloppen allemaal. Ik denk dat het in 2013 begon, toen Netanyahu op 1 oktober de Algemene Vergadering van de VN toesprak met die berucht belachelijke afbeelding die lezers zich misschien nog herinneren: de bom in de vorm van een bowlingbal met een lont uit de top. De voorspelling was toen, twaalf jaar geleden, dat het nog maar een jaar zou duren voordat een kernwapen beschikbaar zou zijn.

Ik heb die gelegenheid verslagen. Het was een week nadat Hassan Rohani, in juni verkozen tot hervormingsgezinde president van Iran, de Algemene Vergadering had toegesproken en moedig de hand had uitgestoken om de start van onderhandelingen over de nucleaire programma’s van zijn land voor te stellen. Twee jaar later ondertekende Teheran het Joint Comprehensive Plan of Action, wat ook gebeurde. Het was precies wat Netanyahu het minst wilde, en Donald Trump kwam hem tegemoet toen hij het akkoord in 2018, een jaar na zijn aantreden, de kop indrukte.

Mochten lezers geïnteresseerd zijn: The Intercept publiceerde 10 jaar geleden een artikel waarin veel van deze data werden bevestigd. Het artikel wordt nu opnieuw verspreid onder de oorspronkelijke kop “Benjamin Netanyahu’s lange geschiedenis van het *Cry Wolf* roepen over de Iraanse kernwapens”, maar is nu toepasselijker dan in 2015.

Maar dat terzijde. Netanyahu is er door de jaren heen in geslaagd een soort metarealiteit te creëren die momenteel welig tiert in de mainstream media. Dat moet je hem nageven.

Israël had geen andere keus dan aan te vallen, suggereerde Bret Stephens, al jarenlang een voorstander van Iran bombarderen, in de New York Times van afgelopen vrijdag: “In gewone mensentaal: Iran bedriegt de wereld al jaren, terwijl het de middelen verzamelt om meerdere kernwapens te bouwen.” David French, een andere conservatieve columnist van de Times, schreef in de edities van zaterdag: “De noodzaak om Irans opmars naar een bom te stoppen is vandaag de dag veel duidelijker dan drie jaar geleden.”

Deze commentatoren en anderen hechten nu veel waarde aan een rapport van het Internationaal Atoomenergie Agentschap, waarin Iran ervan wordt beschuldigd zijn verplichtingen onder het Verdrag inzake de non-proliferatie van kernwapens te hebben geschonden.

Enkele feiten: Het agentschap is een orgaan van de Verenigde Naties en telt 35 leden. Het kwam bijeen om te stemmen over een resolutie die was ingediend door de Verenigde Staten, Groot-Brittannië, Frankrijk en Duitsland. Deze resolutie werd ingediend op donderdag 12 juni, een dag voordat Israël Iran begon aan te vallen. De resolutie werd aangenomen met 19 stemmen voor, drie tegen (Rusland, China, Burkina Faso) en 11 onthoudingen; twee leden stemden niet.

Deze feiten verdienen nadere beschouwing. Waarom hebben vier westerse mogendheden, die unaniem Israël steunen en Iran bestrijden, deze resolutie ingediend, terwijl Amerikaanse en Europese functionarissen afgelopen donderdag al waarschuwden voor een dreigende Israëlische aanval? Waarom hebben 16 andere landen – waarvan vele niet-westers, waarvan sommige (Canada, Nederland, Zuid-Korea, Japan) bondgenoten van de VS zijn – geweigerd de resolutie te steunen? Op de dag van de stemming, zo herinnert u zich misschien, trok het ministerie van Buitenlandse Zaken zijn diplomatieke staf terug uit de ambassade in Bagdad en moedigde het de families van militairen in de regio aan om op vrijwillige basis te evacueren.

De Iraanse minister van Buitenlandse Zaken, Abbas Araghchi, interpreteerde de afkeuring van de IAEA onmiddellijk als politiek gemotiveerd, een voorbode van de Israëlische operatie de volgende dag. Laten we hier voorzichtig mee zijn: deze visie op de gebeurtenissen kan niet als zodanig worden geverifieerd, maar kan zeker niet worden verworpen.

De afkeuring van het IAEA staat in het vier pagina's tellende rapport van 12 juni. Dit is een zeer technisch document dat betrekking heeft op de toegang van het agentschap tot nucleair gerelateerde locaties in Iran en de officiële verklaringen van Iran over hun nucleaire programma's in hun regelmatige contacten met het IAEA. De twistpunten tussen het agentschap en de Iraniërs gaan vijf jaar terug; de meest recente daarvan dateert van november 2024. Er is niets gebeurd vorige week, vorige maand of de maand daarvoor dat aanleiding gaf tot de afkeuring van het agentschap.

Hier is een belangrijke passage uit het document:

Met bezorgdheid kennisnemend van de conclusie van de Directeur-Generaal, meest recent in GOV/2025/25, dat deze kwesties voortvloeien uit de verplichtingen van Iran onder de Safeguards Agreement van het NPT en dat, tenzij en totdat Iran het Agentschap helpt bij het oplossen van de openstaande kwesties, het Agentschap niet in staat zal zijn om de garantie te bieden dat het Iraanse nucleaire programma uitsluitend vreedzaam is ...

Klinkt dit voor u als een verklaring dat Iran op het punt staat nucleair te worden en dringend gestopt moet worden? Of leest dit als een zoveelste in een lange reeks tussentijdse rapporten, de basis voor verdere interactie zoals die al decennialang routinematig plaatsvindt? Ondersteunt deze, of een andere passage als u de moeite neemt om de technische details te lezen, Bibi Netanyahu's recente voorspellingen zoals eerder geciteerd? Ondersteunt het de commentaren van David French en Bret Stephens? Leg dit rapport naast de beweringen van deze mensen en u hebt een geval van grove verdraaiing over de hele linie.

Iran dreigt nu, in reactie op de afkeuring van het IAEA, om zich helemaal terug te trekken uit het Non-Proliferatieverdrag en serieus werk te maken van zijn nucleaire capaciteiten. Je kunt dit lezen als een potentiële horrorshow of je kunt denken aan het principe van afschrikking. Ik ben al vele jaren van die laatste overtuiging in de Iraanse zaak. Afschrikking stond hoog in het vaandel als strategisch concept tijdens de decennia van de Koude Oorlog. Ik betreurde de omstandigheden die afschrikking noodzakelijk maakten, maar zag de noodzaak ervan in.

En nu hebben we een nucleair bewapende natie met veelvuldig gedemonstreerde gevaarlijke oordelen die “een staat zonder kernwapens” bedreigt, zoals de IAEA Iran noemt. Ik kom tot dezelfde conclusie.

■

Abbas Araghchi, de inmiddels verontruste Iraanse minister van Buitenlandse Zaken, zou zondag 15 juni naar Oman reizen voor verdere gesprekken met de Verenigde Staten over een nucleair akkoord ter vervanging van het akkoord waar Netanyahu zich nog tegen had verzet voordat het werd ondertekend en Trump het had ingetrokken. Dit akkoord gaat nu om begrijpelijke redenen niet door.

En zo komen we bij het geval van Donald J. Trump. Ik beschouw de Amerikaanse president niet als zo gevaarlijk als Benjamin Netanyahu. Hij, Trump, is misschien wel dommer dan Bibi, maar hij is niet zo losgeslagen. Ik beschouw Trump als Netanyahu's medeplichtige, en dat is de rol die hij zojuist heeft gespeeld.

Trump zit net zo diep in de zakken van de Israëlsche lobby en diverse rijke Amerikaanse aanhangers van de zionistische staat als welke andere Amerikaanse politicus dan ook, op een paar uitzonderingen na. Maar met zijn steun aan een zo gevaarlijke operatie als Rising Lion heeft Trump ze misschien wel allemaal overtroffen, zo lijkt het mij. Het is één ding, verwerpelijk genoeg, om een genocide te steunen met onbeperkte wapenvoorraden, politieke steun en diplomatieke dekking. Is het niet iets heel anders om agressie goed te keuren die het risico van een wereldwijde brand met zich meebrengt? De mate van cynisme lijkt me nog groter dan die van Joe Biden, en ik geef toe dat dat nogal wat is.

Er was een dag of wat vlak voordat Netanyahu's leeuw begon op te staan toen Trump Marco Rubio, zijn onfortuinlijke minister van Buitenlandse Zaken, voor de microfoons en camera's zette om de wereld te vertellen dat de VS geen voorkennis hadden van de Israëlsche plannen en dat er geen “Amerikaanse vliegtuigen” bij betrokken waren. Het bleek dat Rubio geen straaljagers bedoelde met het “USAF”-insigne op hun romp. Newsweek meldde op de dag van de Israël's dat Israël een verscheidenheid aan in Amerika gemaakte straaljagers in de Israëlsche vloot had opgenomen – F-35's, F-16's en F-15's – tegen de Iraniërs. Je zou je kunnen afvragen of dit neerkomt op stilzwijgende toestemming, maar maak je geen zorgen. De Israël's, die er altijd op gebrand zijn te pochen dat Amerika al hun kwaadaardigheid goedkeurt, hebben de zaak opgehelderd.

Antiwar.com, de libertarische nieuwssite, meldde op 13 juni dat een hoge Israëlsche functionaris aan The Jerusalem Post onthulde dat de regimes van Netanyahu en Trump samenspannen “om Teheran ervan te overtuigen dat diplomatie nog steeds mogelijk was nadat Israël klaar was om Iran aan te vallen.” Zoals de Jerusalem Post meldde: “De ronde van Amerikaans-Iraanse nucleaire onderhandelingen die voor zondag gepland stond, maakte deel uit van een gecoördineerde Amerikaans-Israëlsche misleiding die erop gericht was de Iraanse waakzaamheid te ondermijnen in de aanloop naar de aanval van vrijdag.”

Hier is het rapport van de bekwame Dave DeCamp op Antiwar.com en hier is dat van de Jerusalem Post. En hier, voor de goede orde, hoe The New York Times dit verhaal presenteerde onder de kop: “Een misrekening van Iran leidde tot de hoge tol van Israëlische aanvallen, zeggen functionarissen.” Die dwaze Iraniërs: ze geloofden de Amerikanen op hun woord.

Om het plaatje compleet te maken, deed Trump ondertussen het volgende op zijn Truth Social-berichtenplatform:

We blijven ons inzetten voor een diplomatieke oplossing voor de Iraanse nucleaire kwestie! Mijn hele regering heeft de opdracht gekregen om met Iran te onderhandelen. Het land zou een geweldig land kunnen zijn, maar eerst moeten ze de hoop op het verkrijgen van een kernwapen volledig opgeven. Dank u voor uw aandacht voor deze kwestie!

Ik hou van de afwijzende vleierij, de hoofdletters en de uitroepetekens. Heel Donald. Dat is ook wat we lezen in de bovengenoemde publicaties.

Ik wil niet uitweiden over hoe laf de VS zich zo vaak gedraagt in staatszaken. Dat is al vaak genoeg opgemerkt. Maar wat de Verenigde Staten Iran zojuist hebben aangedaan met de hulp van hun bondgenoot, lijkt mij het *neusje van de zalm* in diplomatiek verraad. Ik kan maar één ander geval bedenken dat een bruikbare vergelijking biedt.

Dat was het moment waarop Vladimir Poetin persoonlijk onderhandelde over een oplossing voor de Oekraïne-crisis in een vroeg stadium. De Russische president investeerde fors in de twee Minsk Protocollen, ondertekend in september 2014 en februari 2015, als een veelbelovende oplossing voor de verdeeldheid die in Oekraïne was ontstaan na de door de VS gemanipuleerde staatsgreep in Kiev in februari 2014. Hij ontdekte vervolgens dat noch Oekraïne, noch de westerse mogendheden die garant stonden voor deze akkoorden, Frankrijk en Duitsland, ooit van plan waren geweest ze uit te voeren.

In deze twee gevallen gaat het in wezen om vertrouwen en de schending daarvan. Een zekere mate van vertrouwen is fundamenteel in internationale betrekkingen. Zonder vertrouwen is er geen constructieve diplomatie mogelijk, noch tussen tegenstanders, noch tussen bondgenoten. Landen staan zo veel dicht bij een standaard van vijandigheid en potentiële chaos. De Europeanen hebben het vertrouwen in de Russen geschonden toen ze de Minsk-akkoorden opgaven zodra ze die ondertekenden. Trump heeft zojuist het vertrouwen van de Iraniërs geschonden. Dit is een soort verwoesting – verschroeide-aarde-staatsmanschap, kunnen we het net zo goed noemen.

Om dit punt af te ronden, denk je dat anderen dit niet opmerken? De Chinezen, om het meest kritieke geval te noemen?

Trump en Netanyahu hebben zojuist de goedkoopste soort good-cop, bad-cop routine met Teheran uitgevoerd. Het is een variant op de dubbelhartigheid van Biden toen hij Israël bewapende met alles wat het nodig had om door te gaan met zijn genocide in Gaza, terwijl hij beweerde “dag en nacht” te vechten voor een staakt-het-vuren. Biden heeft de Palestijnen

verraden, Trump de Iraniërs. Ze hebben ons allebei verraden. Dit zijn daden van wanhoop, in mijn definitieve lezing. Laten we niet vergeten waarom dit is en in welke richting het wiel van de geschiedenis draait.

In tegenstelling tot propagandastructuren die door de Euro-Atlantische instelling worden gefinancierd, werkt Dissident dankzij de donaties van het publiek. Zonder uw hulp kunnen we niet overleven.

STEUN ONS WERK [HIER](#).

Geef censuurkoning Elon Musk een dikke vinger en volg ons op Telegram:

Telegram: t.me/dissidenteent

Klik op de tag om meer te lezen over